Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om Sladder.

Af Millennial Star.

Der er neppe noget iblandt Alt hvad man almindeligen kalder ringe Forseelser, saa afskyligt, eller som fortjener saa megen Foragt, som **Sladder**. I vor Omgængelse med agtværdige og forstandige Mennesker, kan vi ikke undgaa at see, at der er kun faa, der betragtes med saa megen Mistanke, eller behandles med saa megen Mistillid, ja endog Afsky, som disse Individer, det være sig mandlige eller qvindelige, om hvem man er bleven overbeviist, at de enten har fabrikeret eller unødvendigviis befordret et Rygte, der kunde skade deres Næstes ærlige Navn. Saadanne Følelser vil især vise sig, naar det gaaer saa vidt, at det bliver til en Vane; saadanne Charakterer vil ethvert retsindigt Menneske altid sky, som det der er foragteligt og farligt.

Naar nu saadan Opførsel eenstemmigt forkastes af den oprigtige og oplyste Deel af det menneskelige Samfund, der ikke kjender Evangeliet, og ingenlunde kan nyde den sunde Underviisning, ei heller see de rette Exempler paa Retskaffenhed, saa som vi kan, som Guds Folk, hvor afskylig maa den da ikke forekomme os? Man kan medrette spørge, om der er Noget, der er saa skadeligt for den aandelige Helbred og Velvære, som at nære en Tanke, der vil lede den, der har den, til at skade Nogens Charakteer, og især disses, som er af Troens Huusfolk. Kan vi ikke gaae et Skridt længere og sige, at hvor en saadan Aand gives Rum, der fattes Guds Aand? Dette vilde man fuldkommen kunne bekræfte, dersom man vilde henvende sig til Guds Ord, og eftersee hvad Plads Bagtaleren stod paa i ældre Tider. Da Moses oprettede den levitiske Huusholdning, finder vi ham i Herrens Navn ligefrem at forbyde saadan nedrig Tænkemaade. Vi læser i 3 Mose B. 19. 16. „Du skal ikke gaa som en Bagvasker iblandt dit Folk.“ Overtrædelse af dette Bud vilde lige saa vist paaføre Overtræderen Straf, som om han overtraadte noget andet Bud. David beskriver i Psalmen 15 3 dem, der er værdig at bo paa Herrens Bjerg, saaledes: „Den, som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt, og ikke lægger Spot paa den, som er ham nær.“ Ligeledes siger Ezekiel, idet han opregner de mange Synder, der i hans Dage existerede i Jerusalem, „Bagvaskere er der i dig, til at udgyde Blod.“ (22. 9.)

Lignende Meninger om Bagtalerens

Lastværdighed finder vi hos de første Skribenter i den Christne Husholdning, af hvilke Nogle irettesætter lige saa strængt som i den mosaiske Tid. For Exempel, Petrus i sin 1 Epistel 4 Vers, sætter det paa Listen med Tyveri og Mord, og Paulus, i sin første Epistel til Timotheum, omtaler denne Last som eet af Tegnene til Frafald fra Troen.

Vi kunne anføre mange andre Skriftsteder desangaaende af begge Testamenter, men det Foregaaende vil være nok til at vise, at Sladder i forrige Tider ikke var tilladt af Gud.

Under denne Sidstedagshusholdning har Herren, ved sin Tjener Joseph Smith, ligesaa strængt forbuden denne ugudelige sjælefordærvende Tænkemaade, som han forbød den ved Moses. I Lærdommens og Pagtens Bog 13. 7. siger han, "Du skal ikke tale ilde om din Næste, ei heller tilføie ham noget Ondt. Du veed mine Love desangaaende er skrevne i mine Skrifter; den, der synder og ikke omvender sig, skal kastes ud."

Skriftens Anskuelse om dette Onde stemmer overeens med den sunde Fornuft og Kundskaben om Mennesker. Det maa være tydeligt for Enhver at forstaae, som er dybttænkende og opmærksom, at Ingens Charakteer kan betroes til sladderagtige Mennesker; thi den første Opkogning af ilde Følelser imod ham, vil næsten ganske sikkert udspy Alt, hvad de veed og som vil tjene til at skade hans Charakteer og Indflydelse. Følgeligen finder vi altid, at de, hvis gode Navn er dem dyrebart, søger at undgaae Bagtalerens Selskab, og derved tilsidst paafører ham den Skam og Vanære, som han ved sin Opførsel fortjener.

Idet jeg retter denne Tale til Guds Børn, er det ikke mere end ret at sige, at det kan neppe indrømmes at Nogen, som bekjender sig at være een af den Allerhøiestes Hellige, vilde gjøre sig skyldig i at fabrikere Noget, som vilde forkleine Nogens Charakteer, omend iblandt de mindste af Guds Smaae; Saadant iblandt dem vilde være Dienskalkhed i høieste Grad. At gjøre Selskab med dem ved Herrens Bord, og til samme Tid smede Redskaber til at stjæle det, der er "mere dyrebart end Rubiner," (deres gode Navn), vilde ganske vist bringe Nogensomhelst til Mørke, og hvis der ingen Omvendelse skete, vilde det ende med den aandelige Død. Den Kjerlighed, „som ikke tænker Ondt," byder os kaste Forglemmelsens Dække over saadan Adfærd, og sige: Saadant kan ikke existere i Guds Menighed.

At udsprede Rygter, som Andre har opdigtet, er altsaa et Onde, som de Hellige har at vogte sig for. Allerede i dette viser det Onde sig tydeligt nok til at forbyde dets Udøvelse. Det Hjerte, der vil give efter for en saadan Følelse, maa upaatvivlelig fattes den Kjerlighed, hvormed et Menneske elsker sin Næste som sig selv. Og omend Skaden skeer aldrig saa nagtsom, saa er dog den, der gjør den, lastværdig, eftersom den Omhyggelighed for en Broders Velfærd, som saa meget udmærker en sand Christi Discipel, maa fattes idetmindste paa den Tid.

Men, det er at befrygte, at Somme handler saaledes af Had. De, der saalunde paavirkes, burde ihukomme, at om de ikke omhyggeligen vogter sig for dette Slags Følelser og standhaftigen imodstaaer dem, vil de om en kort Tid drive Guds Aand fra deres Sjæl. De kan ikke trives i Guds Værk, saalænge de tragter efter at skade deres Broder. Dersom de er bleven fornærmet enten ved Ord eller Gjerning af deres Broder, da vilde det være langt bedre, at de handlede efter Kirkens Orden, og derved fri dem selv fra de haarde Følelser, som hans Ad-

færd kunne have foraarsaget, end at føre dem selv under Fordømmelse ved saaledes at løbe imod det, som Guds Aand lærer dem.

Er der Nogle, der er ledet til at begaa denne afskylige Last ved onde Følelser, saa er der mange Andre, der ikke drives dertil af Andet end denne barnagtige, snakkelystne, nysgjerrige og utilfredse, men ikke mindre urigtige Gemyts-Beskaffenhed, der udmærker mange uvidende Mennesker, som er altid urolige og utilfreds, uden de kan blande sig i deres Medmenneskers Anliggender, eller foregiver at vide mere om dem end nogen Anden. Saadanne fortjener ligesaa meget at beklages, som at foragtes. Dersom de vilde lyde deres Raad, som vil deres Vel, saa vilde de istedetfor at gjøre dem selv saa megen unyttig og latterlig Besvær, blive hjemme, og benytte deres Tid, om ikke dyrke deres Forstand, ved at læse deres Bibel, Mormonsbog, Pagtensbog og Stjernen. Om de gjorde saaledes, vilde de afstedkomme mindre Ondt, gjøre dem selv mere Godt, og paaføre Guds Sag mindre Vanære.

Hvor meget mere vilde det ikke stemme overeens med vor Troesbekjendelse, om vi, istedetfor at blotte og latterliggjøre de svage Punkter i vor Broders Charakteer, søgte at dække hans Svagheder, vendte Øret bort fra den, som vilde bagtale ham, og annammede gjerne alt hvad der vilde tjene til at bestyrke hans gode Navn; og istedetfor at sky ham og bagtale ham, lære ham sin Pligt, advare ham, straffe og formane ham, og i Særdeleshed ihukomme ham for Naadens Throne. Denne Fremgangsmaade vilde, istedetfor at fjerne ham fra os, vinde hans Tillid, Agtelse og Taknemlighed, og neddrage Guds Velsignelser over os.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 56.)

Den 13de Februar mødte et Raad af Overpræster for at undersøge Broder Burr Riggs's Sag, som var anklaget for ikke at have røgtet sit Kald som Overpræst, men gjort sig skyldig i at forsømme sine Pligter, begegnet de Ældste ilde, og viist Foragt imod deres Formaning. Da Raadet havde drøftet Sagen, lovede Broder Riggs at gjøre Fyldest; men han udviste ikke megen Ydmyghed.

Den 15de Februar ordinerede jeg Harpin Riggs og Isaak Mac Withy i et Raad, til Ældster.

Den 17de Februar ordinerede jeg John Johnson i en Conferenze til Ældste-Embedet.

Den 26de Februar mødte et Raad af Overpræster i Zion, for at raadslaa om det Brev til Broder Phelps af 11te Jan., og den Aabenbaring, som kaldes Oliebladet, hvilken jeg omtaler i mit Brev, samt den Epistel af Orson Hyde og Hyrum Smith for Overpræsternes Conferenze den 14de Jan.; og Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Carrill blev beskikket som en Committee til at skrive en Epistel for Conferenzen til Brødrene i Kirtland; hvilket blev skrevet, og sanctioneret af Conferenzen.

Samme Dag var der sammenkaldt en Conferenze igjen i Kirtland, i Anledning af Broder Burr Riggs, som var anklaget for at have forsømt at gjøre Fyldest for sine Forseelser mod Menigheden,

som han havde lovet at gjøre, og for at beskæmme det høie Præstedømme ved at forsømme sine Pligter, samt for at have sagt, at han brød sig intet om hvornaar han blev udelukket af Menigheden osv. Han blev udelukket med Raadets eenstemmige Bifald.

Den 27de Februar annammede jeg følgende Aabenbaring: **Et Viisdoms-Ord** osv., see Pagtens Bog Side 205.

Den 8de Marts 1833 annammede jeg følgende Aabenbaring angaaende Rigets Nøgler; see P. B. Side 215.

Da jeg var kommen til den Deel af de gamle Skrifter, som kaldes den apokryphiske, annammede jeg følgende Aabenbaring den 9de Marts om de apokryphiske Bøger; see P. B. Side 241.

Den 12te Marts samledes et Raad af Overpræster i Profeternes Skolestue, og bestemte, at Horace Cowen og Zernbabel Snow, Amasa Lyman og William Cahoon, Jenkins Salisbury og Truman Wait skulde reise østlig paa Mission, to og to, saasom skrevet er. Brødrene Cowen og Salisbury blev ordineret samme Gang.

Den 15de Marts blev der sammenkaldt et Raad for at behandle Broder Lakes Sag fra Wooster, som kom og fortalte, at han havde faaet Aabenbaringer. Efter Sagens Undersøgelse, var alle enige i at bemeldte Lake var dreven af en ond Aand, og hans Kaldsbrev, som Præst, blev taget fra ham. Samme Dag annammede jeg følgende Aabenbaring til Enoch osv., see P. B. Side 242.

Prophetskolens og de Helliges Anskter skinnede bestandigen af Glæde og Tilfredshed over de Ting, som blev aabenbaret, og over vor Fremgang i Kundskaben om Gud.

Den 18de Marts samledes Overpræsterne i Propheternes Skolestue, og blev organiseret efter Aabenbaring. Bøn af S. Rigdon. Doktor Hurlbut blev ordineret til Eldste; hvorefter Eldste Rigdon yttrede det Duske, at han og Broder F. G. Williams skulde ordineres til det Embede, som de var kaldte til, nemlig, som Præsidenter over det ypperste Præstedømme, og at være lige med Broder Joseph Smith i at holde Rigets Nøgler, i Overeensstemmelse med den Aabenbaring, som blev given den 8de Marts. Jeg lagde da mine Hænder paa Broder Sydney og Frederik, og ordinerede dem til at tage Deel med mig i at holde Nøglerne til dette sidste Rige, og til at assistere i Præsidentskabet over det ypperste Præstedømme, som mine Raadgivere; hvorefter jeg formanede Brødrene til Trofasthed og Flittighed i at holde Guds Bud, og gav megen Underviisning til de Helliges Gavn, med den Forjettelse, at de Rene af Hjertet skulde see et himmelsk Syn; og efter at tøve en kort Tid i løulig Bøn, blev Forjettelsen opfyldt; thi mange af de Tilstedeværende fik deres Forstands Øine oplادte formedelst Guds Aand, saa at de saae mange Ting. Derefter velsignede jeg Brødet og Vinen og meddeelte Enhver deraf; hvorefter mange af Brødrene saae et himmelsk Syn, hvori de saae Frelseren og Engleskarer og mange andre Ting, og enhver især har skrevet hvad de saae osv.

Den 23de Marts holdte vi en Raadsforsamling for at beskikke en Committee til at kjøbe Land i Kirtland, hvorpaa de Hellige kunde bygge en Stav af Zion. Brødrene Joseph Coe og Moses Daily blev beskikket til at faae Underretning om Priserne paa visse Landeiendomme, som var tilsalgs; og Broder Ezra Thayre til at faae Prisen at vide paa Peter Frenchs Landeiendom. Brødrene bleve enige om at faste og flittigen bede, at deres Mission maatte blive vel udført.

Efter en Fraværelse af omtrent tre Timer kom Coe og Daily tilbage med

den Besked, at Elijah Smiths Landeiendom var at faae for firetusind Dollars; og Hr. Morleys for eenogtyve hundrede; og Broder Thayre bragde den Besked, at Peter French vilde sælge sin Eiendom for fem tusind Dollars. Raadet besluttede at kjøbe disse Eiendomme, og beskikkede Ezra Thayre og Joseph Coe til at slutte Kjøbet; og de blev ordinerede under Sydney Rigdons Hænder, og fraskilt som Hoved-Agenter for Menigheden til den Ende.

Den 26de Marts mødte et Raad af Overpræster, eenogtyve i Tallet, for Menighedens almindelige Vel, i hvad der da kaldtes Zion, i Jackson County i Missouri. I Anledning af en Aabenbaring, mit Brev, og en Epistel fra Menigheden i Kirtland, havde der været holdt en andagtsfuld Forsamling, og en alvorlig og ydmyg Omvendelse viist sig, saa at der den 26de Februar, som var en Maaned siden, var bleven skreven en almindelig Epistel i Conferenze, hvormed Præsidentskabet og Menigheden i Kirtland var tilfreds. I Raadet den 26de Marts skulde efter Planen som blev lært i den andagtsfulde Forsamling, hvilken var, at de syv Overpræster, som var sendt fra Kirtland til at opbygge Zion, nemlig: O. Cowdery, W. W. Phelps, J. Whitmer, S. Gilbert og Biskop Partridge og hans Raadgivere, skulde staa som Hovedmænd for Kirkens Affærer i den Deel af Herrens Viingaard; og disse syv Mænd, med de Grenes almindelige Bifald, som udgjorde Menigheden, skulde beskikke Ældster til at præsidere over de forskjellige Grene, skete det, at det, (eftersom mange af Overpræsterne og Ældsterne reiste op til Zion og begyndte at ordne Menighederne og meente sig at have ligesaa megen Magt, formedelst deres Præstedømme og den Helligaands Gave, som de der var fraskilt og beskikket til at præsidere over Grenene), blev nødvendigt, at sammenkalde dette Raad for at sætte Israels Ældster i Orden. Efter en lang Drøftelse blev det afgjort ved Aabenbaringerne, at den Orden, som lærtes i det høitidelige Møde, var rigtig; og at de Ældste, naar de ankom til Zion, var paa Grund af de i Kirken ansatte Authoriteter, pligtige at være de derværende Magter underdanig; da deres Arbeide var i Særdeleshed at sanke Folket tilsammen fra Jordens Ender til de Steder, som Herren har beskikket. Denne Raadslutning tilfredsstillede Alle, og Brødrene saae snart, hvor smukt det var, naar hver Mand var paa sin Plads.

Den 2den April blev F. G. Williams beskikket ved et Raad af Overpræster, til at være en Agent til at bestyre og antage Folk til Teglgaarden paa Frenchs Mark, samt at leie Godset. Dette Gods blev kjøbt for Steenbruddets Skyld, som var derpaa, og for dets Beqvemmeligheder for Teglstrygning, hvilke begge var Nødvendigheder for Stadens Opbyggelse. Raadet gav ligeledes Besked til Broder E. Thayre, at kjøbe Arnold Masons Garveri i Kirtland.

Den 6te April mødte omtrent firsindstyve Brødre af Præstedømmet, samt nogle andre Medlemmer af Kirken, i Zions Land, hvilket var indenfor de vestlige Grændser af Missouri Stat, for at faae Underviisning og dyrke Gud. Stedet hvor de mødte var der hvor Færgen gaaer over Big Blue River, nærved de vestlige Grændser af Jackson County, hvilket er Grændseskjellet baade for Staten og de Forenede Stater. Det var en tidlig Vaar, og Bladene og Blomsterne oplivede og mættede Menneskets Sjæl, ligesom et Glimt af Paradiis.

Dagen gik hen paa en saare behagelig Maade, idet vi gav og tog imod Kundskab henhørende til dette sidste Rige.

Det var lige 1800 Aar siden Frelseren lod sit Liv, paa det at Mennesker maatte arve evigt Liv, og ikkun tre Aar siden Kirken var kommen ud af Ørken, som Tilberedelse til den sidste Uddeling, derfor havde de stor Aarsag til at glæde sig. De tænkte paa den Tid, da denne Verden blev til og Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Sønner raabte af Glæde; da Israel aad Paaskelammet, som der opkom Graad over Tabet af de Førstfødte af Ægypten; og de følte ligesom Hyrderne, der vogtede deres Faar om Natten, der Englechoret sang sødt de gjennemtrængende Ord "Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed;" og Evighedens Høitidelighed hvilede over dem. Dette var det første Forsøg Kirken gjorde paa at høitideligholde sin Fødselsdag, og de, der ikke bekjendte sig til vor Tro, omtalte det som noget Besynderligt.

Medens Menigheden saalunde frydedes, lød Efterretningerne borte fra, at 30,000 udaf en Befolkning paa 100,000 var døde af Hunger paa Cap-de-Verde-Øerne, som Følge af den Mangel der var formedelst tre Aars Tørke og en Oversvømmelse; at ferten Jordrystelser var fornummet i Februari paa St. Kitts og Nevis i Vestindien; at de polske Jøder var ifærd med at besøge Jerusalem; at Krig var udbrudt mellem Tyrken og Ægypten; at der havde været en stor Ildebrand i Liverpool; at vulkanske Udbrud, Krig og Rygter om Krig var almindelig i forskjellige Dele af Jorden, og Ildkugler og frygtelige Syn var seet paa Himlen, med mange andre Vaisler, hvilke bragde de Ugudeliges Hjerter til at bæve, hvoraf intet var mere forfærdeligt end den asiatiske Cholera i Europa, der i det korte Tidsrum af femten Aar allerede havde udryddet omtrent tredsindstyve Millioner Mennesker. (See Evening and Morning Star, April, 1833).

Broder Jared Carter overrakte mig et Brev, hvilket han havde imodtaget fra sin Broder, og bad mig at besvare det, hvilket jeg gjorde som følger:

Kirtland, d. 17. April 1833.

Kjere Broder Carter. — Dit Brev til Broder Jared har jeg nylig faaet i min Haand, og jeg har omhyggeligen gjennemgaaet dets Indhold, og griber denne Leilighed til at besvare det. Vi skride frem at besvare eders Spørgsmaal: 1) angaaende dit Arbeide i Egnen, hvor du boer: vi er tilfreds med dine Følelser om denne Gjenstand indtil Herrens Mund skal nævne; og, i Henseende til Synet, som du taler om, da mener vi ikke at være skyldig at annamme nogen Aabenbaring fra nogen Mand eller Qvinde uden de er lovmæssigen ansat og ordineret til den Myndighed, og giver tilstrækkeligt Beviis derpaa.

Jeg vil lade dig vide, at det er imod Guds Husholdning, at noget Medlem, eller nogensomhelst, skulde erholde Aabenbarelse til Underviisning for dem, som er i høiere Myndighed end de selv er, og derfor vil Du kunne indsee, at det er urigtigt at fæste Lid til dem; men dersom Nogen har et Syn eller et Besøg af et himmelsk Sendebud, da maa det være for deres eget Gavn og Opbyggelse; thi Kirkens Grundsætninger, Styrelse og Lære bestaaer i Rigets Nøgler. I Henseende til en Apostat, eller Een, som er udelukket af Menigheden, som ønsker at komme ind igjen, vor Kirkes Lov siger udtrykkelig, at en Saadan skal omvende sig, blive døbt og optages som første Gang.

En Overpræsts Pligt er at tjene i aandelige og hellige Ting, og at holde Samtale med Gud; men ikke at øve mo-

narchisk Regimente, eller at bestemme Møder for de Ældste uden deres Samtykke. Og atter, det er Overpræsternes Pligt at være dygtigere til at lære Principer og Lærdomme end de Ældste; thi de Ældstes Embed er et Appendix eller Tillæg til det yperste Præstedømme, og det concentrerer eller samler Alt i Eet. Og atter, Fremgangsmaaden ved Medlemmers Behandling: Vi bør behandle dem ganske saa som Skriften lærer. Dersom din Broder synder imod dig, da straf ham imellem ham og dig alene; og hører han dig, da har du vundet din Broder; men hører han dig ikke, da tag Een eller To med dig osv.; og naar der ingen Biskop er, bør de behandles efter Menighedens Stemme; og dersom der er en Ældste eller Overpræst nærværende, da bør han bestyre Forhandlingen; hvis ikke, da præsiderer en Saadan, som har den høieste Myndighed.

Med Hensyn til at berede sig til at reise til Zion: For det Første vilde det behage Herren at Menigheden eller Menighederne, som reiser til Zion, skulde organiseres, og en passende Mand beskikkes, som er vel kjendt med Menighedens Tilstand, og han sendes til Kirtland at gjøre Anmeldelse til Biskoppen og erholde Kaldsbrev overeensstemmende med Aabenbaring: ved at gjøre saaledes, vil I forebygge Forvirring og Uorden, og undgaa mange Ubehageligheder, som følger en uorganiseret Hob, som reiser i de sidste Dage.

Og atter, de der er i Gjeld, burde i ethvert Tilfælde betale deres Gjeld: og de Rige bør paa ingen Maade udstøde de Fattige, eller forlade dem, thi der er sagt, at de Fattige skal arve Jorden.

Du anførte et Skriftsted af Jeremias angaaende Reisen til Zion; Herrens Ord staaer fast, saa lad det skee.

Der er to Paragrafer i dit Brev, hvilke jeg ikke synes godt om, da de er blindt skrevne. Talende om at Ældsterne er sendt som Lynet fra Judas Bue; den anden, ingen Hemmelighed i Zions Raad. Du nævner disse Ting, som om der hvilede Angest over dit Sind, anderledes kan vi ikke forstaa det. Og atter, vi henvender os aldrig til Herren om speciel Aabenbaring, undtagen naar der ingen Aabenbaring er given iforveien, som passer til Sagen; og da i et Raad af Overpræster.

Til videre Oplysning om den Gjenstand du har skrevet om, vil jeg henvise dig til de Ældster, som nylig er afreist herfra mod Østen efter Befaling, af hvilke du rimeligviis snart vil see nogle. Du kan forlade Dig paa hvad Underviisning du faaer fra dem, der er trofast. Du kan vente at see Brødrene Orson og Lyman, for hvilke vi har stor Broderkjerlighed.

Det er noget Stort at adspørge hos Gud, eller at fremkomme for hans Ansigt: derfor føler vi os frygtagtig for at nærme os ham med Sager af kun liden eller ingen Vigtighed, for at besvare enkelte Personers Spørgsmaal, især om Ting, som Mennesker selv burde erholde Kundskab om i al Alvorlighed for Gud, i Ydmyghed ved Troens Bøn; og i Særdeleshed en Lærer, eller en Overpræst i Menigheden. Jeg siger ikke dette som for at skjænde, men som Underviisning; og jeg taler som vi var kjendt med hinanden, alligevel vi er fremmede i Kjødet.

Jeg elsker din Sjæl, og Menneskens Børns Sjæle, og beder og gjør alt hvad jeg kan for Alles Frelse og Salighed.

Jeg slutter med en Freds-Hilsen til dig, i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Vor Herres Jesu Christi Velsignelse være og forblive med eder alle. Amen.

Joseph Smith, jun.

NB. Dersom det ikke er godt at

sende en Befuldmægtiget til Kirtland, for at faae Bevilling for Brødrene at reise til Zion, saa kan det skee ved to eller flere Ældster. Vi har modtaget to Breve fra Broder Sherwood, tilkjendegivende Menighedens Orden og Tilstand, og angaaende hans Kones Søn; men paa Grund af vore mange Forretninger, er de endnu ikke bleven besvaret: vil Du være saa god at læse dette Brev for Broder Sherwood.

J. S.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Til de Hellige, som er ifærd med at udvandre. — I venter uden Tvivl med Længsel paa den Dag, da I skal forlade eders Fødeland for at begive eder til det Sted, som Herren har udvalgt til de Helliges Forsamling, at I maa faae Deel i dets Velsignelser. For ikke at I skal blive skuffet i eders Forventninger, er det nødvendigt at I, naar I forlader dette Land, ikke har noget andet Øiemed end at gaae hen til at hjælpe til at opbygge Guds Rige. Dersom dette er eders Hjerters Ønske, og I reiser med den faste Beslutning, at lytte til Herrens Røst igjennem hans Tjenere, og øver eder i Taalmodighed, Godhed og broderlig Kjerlighed, og er villig til at udholde Besværligheder og lide Nødt, om Herren forlanger det, som hans Tjenere maatte i gamle Dage, som og disse i denne Uddeling, som har maattet udholde Besværligheder og Forfølgelse, dersom I er villig til dette, uden Knur eller Klage, og altid søger efter Herrens Aand for at kunne gjøre hans Villie, medens I er paa Veien, saa vil I, naar I kommer til Zion, fuldkommen forstaae og kunne paaskjønne enhver Velsignelse, som I forventer til at berede eder til det himmelske Rige. Derimod, dersom I reiser med denne Verdens Gud, nemlig Mammon, for Øie, alene ønskende at sikkre eder dette Livs Goder, uden Hensyn til det tilkommende Livs Velsignelser, og begynder at knurre, klage, sladdre eller være utilfreds, saa vil I bedrøve den Hellig-Aand, saa at den vil ikke bo hos eder, og følgelig vil eders Sind blive formørket og I vil føle eder ulykkelig og tænke at andre har det ligesaa, og Enden vil være Frafald.

Om et Menneske skal have Guds Aand og Fred boende i sin egen Barm, da er det nødvendigt, at det Menneske er Christi Lov fuldkommen underdanig og ikke tager andres Feil i Betragtning; thi Alle har sine Svagheder, eftersom Menneskene endnu ikke er naaet til Fuldkommenhed.

Ved at foretage en saadan Reise, som den I er i Begreb med at foretage, vil eders Stilling ofte være saaledes, at den vil prøve eder. Medens I er paa Vandet kan I ikke vente at have mere Rum end der er i Skibet, saa der er det naturligviis indskrænket, og er der mange Ubeqvemmeligheder, som I er nødsaget til at skikke eder efter; og for at komme godt ud af det, vil det være nødvendigt for eder at medtage et godt Oplag af Taalmodighed, og da øve den hele Veien. Naar I kommer paa Slætterne, vil I ikke mangle Rum; men I vil behøve ligesaamegen Taalmodighed der; thi I vil der erfare mange nye Ting, og have meget at bestille og at tage vare paa, og I vil have nødig at vaage saavelsom bede.

Renlighed er ogsaa Noget, som Enhver især bør gjøre sig al mulig Flid for

at iagttage, eftersom det er nødvendigt for Sundheden. Ydermere, dersom Legemet ikke holdes reent, vil det ikke være et passende Tempel for den Hellig-Aand at bo udi. Reenlighed er et himmelsk Princip, og dersom vi forventer nogensinde at bo hos vor Fader i Himlen, saa maa vi holde os rene.

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 58).

Følgende er en Extrakt af New York Evangelist, angaaende en Polygami-Sag i den protestantiske Dakotah Mission, og tjener til at vise hvilken Forlegenhed en Christen sætter sig i, dersom han opponerer imod Læren om Polygami, som og at det Ny Testamente indeholder aldeles ingen Beviser imod dette Princip:

"Extrakt af Kirkeforstandernes Protokol i Ripley, mødt i Sardinia, den 13de April 1843.

"Forstanderskabet undersøgte nøie den indsendte Beretning fra Menigheden i Lacquiparle, nemlig: Her er en Mand, som førend han hørte Evangeliet, havde to Koner og Børn med dem begge, næsten voxne og mindre. De er begge veltilfreds med at leve med ham. Han har hørt Guds Ord, og troer, at der er ingen Salighed at finde uden i Jesum Christum, og ønsker Adgang til Kirkens Velsignelser. Skal vi forlange af ham at skille sig ved den ene? og dersom vi skal det, hvor giver da Skriften os Myndighed til at gjøre saaledes?

"Undertegnet

T. S. Williamson.
S. R. Riggs.

„Forstandernes Svar:

„Kjere Brødre. — Vi har nøie overveiet det Spørgsmaal, som I sendte til os. Følgende Slutning blev foreslaaet og antaget som Svar af en Majoritet af een: 'Vi tør ikke sige, at I skal forlange af ham, at han skal skille sig ved hende.' Majoriteten var af den Mening, at der er ikke Sikkerhed nok for en saadan Fordring. Minoriteten bemærkede, at Matt. 2. 14 til 16 og Marci 10. 2 til 9, er Sikkerhed nok for at forlange det af ham, og at Frelseren fordømmer al Afvigelse fra den første Indstiftelse, og der findes intet skrevet om, at Nogen er bleven optaget i de apostoliske Menigheder, som havde flere Hustruer, og at der følgelig ikke kan være nogen Fuldmagt til at optage Nogen nu, som lever i Overtrædelse af den først indstiftede Lov om Ægteskab.

"I det Hele taget dømmer vi det at være meest sikkert, at rette sig paa det Strængeste efter den første Indstiftelse, da der ikke findes nogen Undtagelse i det Ny Testamente og Frelseren tydelig fordømmer al Afvigelse, som er skeet i det Gamle.

"Undertegnet

"Jesse H. Lockhart,
fast Skriver.

"Den Ansøgende blev ikke optaget i Menigheden."

Disse vise Mænd kunde have skrevet et Svar langt mere kortfattet end det de

skrev, og sagt Sandheden deri, nemlig: Kjere Brødre! Vi vide ikke enten Ægteskab med flere Hustruer er ret eller ikke, og vi har ingen Profet til at adspørge Herren derom!" Dette vilde have tilkjendegivet deres Tilstand tydelig. Men hvad indeholder vel de Skriftsteder, som Forstanderskabet henviser til, der angaaer Monogami eller Polygami? Ganske og bestemt, slet Intet. Om De vil gjøre Dem den Uleilighed at eftersee det første Skriftsted, saa vil De see, at det angaaer Josephs, Jesu (saa kaldte) Faders, Udvandring til Ægypten med hans Hustru Marie og hendes Barn, for at undgaae Herodes' Ondskab osv. Det andet Skriftsted lyder saaledes: "Og Pharisæerne gik til ham og spurgte ham, for at friste ham, om det var en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru; men han svarede og sagde til dem: hvad haver Moses budet eder? Men de sagde: Moses tilstedte at skrive et Skilsmisse-Brev, og skille sig fra hende. Og Jesus svarede og sagde til dem: for eders Hjerters Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud. Men fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem Mand og Qvinde, derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de To skal være til eet Kjød, saa at de er ikke længer To, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud haver tilsammenføiet, skal Mennesket ikke adskille." Hvorledes dette Skriftsted kunde komme i Modsætning til Polygami, eller yde Tilladelse til at lade en Mand, der havde to Hustruer, skille sig ved den ene, det kan jeg ikke forstaae. Mon disse lærde Mænd indbildte sig, at de Ord, "fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem Mand og Qvinde," kunde anvendes imod Polygami? Alt hvad vi kan faae ud af disse Ord, med Hensyn til Pharisæernes Spørgsmaal, er, at Gud skabte de to Kjøn til at forenes, og at Skilsmisse følgelig er unaturlig. Eller tænkte de at de Ord, "og de To skal være til eet Kjød," meente, at hele Menneskeslægten skulde tilsammenføies i enkelte Par, een Mand til een Qvinde? Denne Slutning kan man ikke fornuftigviis faae derudaf; thi en Polygamist bliver ligesaa meget til eet Kjød med sin anden, eller tredie, eller tolvte Kone, som med den første. Det er lige saa rigtigt at sige om en Mand og hans sjette Kone, „de To skal blive til eet Kjød," som det er at sige det om Manden og hans første Kone. Abraham og Ketura var ligesaavel „eet Kjød" som Abraham og Sara var det; og Jacob og Bilha var ligesaavel „eet Kjød" som Jacob og Lea. Og med den samme Billighed kunde det siges om David og enhver især af Sauls Hustruer, som Herren gav i Davids Skjød, „Hvad Gud derfor har tilsammenføiet, maa intet Menneske adskille," som det sagdes om David og Michal, hans første Hustru.

Men disse otte Vers i Marci Evangelium kunde have bleven særdeles anvendt i denne Mands Sag i Dakotah, skjøndt vistnok ikke paa den Maade, som Forstanderne i Ripley indbildte sig det. Versene handler om Skilsmisse, og denne Mands Sag var et Spørgsmaal om baade Skilsmisse og Polygami. Forstanderskabets Afgjørelse var i sig selv denne, "Vi tør ikke sige, I skal forlange at han skal skille sig ved hende, men dette vil vi sige, vi tør ikke optage ham i vort Samfund, uden han skiller sig ved hende. Dette er deres virkelige Afgjørelse; og den er visseligen meget tvetydig og uvis. Jesu Ord vilde netop passe godt her: "Hvad Gud har tilsammenføiet, skal intet Menneske adskille;" nei, end ikke det fromme Forstanderskab i Ripley. De kunde med Rette skrive,

"vi tør ikke sige, forlang af ham at han skal skille sig ved hende," lige stik imod dette bestemte Forbud af ham, der har indstiftet Ægteskab. Og dersom de læste 11te og 12te Vers i samme Capitel, tilligemed Matthæi 5. 32., maatte de vide, at hvilken Mand, der skiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag, gjør, at hun bedriver Hoer; og hvo, som tager den Fraskilte tilægte, begaaer ogsaa Hoer. Og Malachias siger: "Den Herre, Israels Gud, hader at man lader sin Hustru fare; (2. 16.) Og Paulus siger, "Ægteskabet være hæderligt hos Alle;" altsaa ogsaa hos den stakkels angergivne Mand med de to Hustruer i Dakotah.

Dersom disse Forstanderes Afgjørelse blev efterfulgt overalt hvor Evangeliet bliver prædiket iblandt Hedninger og Muhamedaner, hvilke Scener af Lidelse og Vee, Graad og Jammer, Laster og Elendighed vilde det ikke afstedkomme paa alle Kanter. Den kjere anden, tredie eller fjerde Hustru med sine dyrebare Smaa maa skilles fra den trofaste Mand og ømme Fader, (uagtet den Herre Gud hader Skilsmisse), og udstødes i den vide Verden, at ernære sig selv som de bedst kan, brændemærket som Hore og Horunger; og en Mand, som vilde tage en saadan udstødt Stakkel til Hustru, vilde faae Deel i hendes Skjendsel; og i modsat Tilfælde, dersom Manden negtede at skille sig ved alle sine Hustruer undtagen een, da maatte baade han og de udelukkes fra Saligheden og fra Christen Samfunds Velsignelser, og være uden Gud og uden Haab i Verden. Er dette den Almægtiges ømme Kjerlighed? Nei; det er Menneskens fordærvelige nedarvede Skikke. Denne Omstændighed med Manden i Dakotah og de amerikanske Protestanter bringer mig til at tænke paa Hedningen, som gik til Missionæren for at blive døbt. Da han blev spurgt, sagde han at han havde flere Koner. Det blev ham da sagt, at han kunde ikke blive døbt saalænge han havde flere end een. Hedningen gik bort, og kom igjen nogle Maaneder efter, og gjentog sit Begjer. Han blev da atter spurgt hvor mange Koner han havde. Een, sagde han. Hvad havde han gjort ved alle de Andre? Jeg har ædt dem, svarede han koldt. Hvilken af disse to var nu den største Daare, Missionæren eller Hedningen? Visselig, naar en Blind veileder en Blind, mon de ikke begge vil falde i Graven?

Man maa naturligviis antage, at de nævnte Skriftsteder i Matthæus og Marcus er de stærkeste, som kan tilveiebringes udaf det Ny Testamente imod Polygami; dersom der kunde findes noget stærkere, vilde Forstanderne i Ripley med deres Viisdom udentvivl have anført dem. Men jeg vil forfølge Sagen lidt videre.

Det er velbekjendt for Enhver, som har studeret Bibelen, at naar en Mand døde iblandt Guds Folk, efterladende sin Hustru som en barnløs Enke, da var det efter Herrens Lov den Afdødes nærmeste Slægtnings Pligt, at tage hende til Hustru, uagtet han maaskee allerede havde een eller flere Hustruer, og opreise Sæd til hendes rette Mands Navn, paa det at hans Huus ei skulde uddøe. Denne var heller ikke blot en mosaisk Institution; thi Juda, een af Jacobs tolv Sønner, havde en barnløs Sønnekone, Tamar, hvis Mand var død; og Juda befalede sin Søn Onan at tage Tamar til Hustru. Onan tog hende ogsaa til Hustru, men, vidende at Afkommet ikke vilde blive hans, magede han det saaledes i sin Ondskab, at hun ei kunde undfange; og Herren blev saa vred paa Onan for dette, at han ihjelslog ham. Omsider lykkedes det dog Tamar at erholde Afkom for sin Mand, skjøndt ved et Puds, som synes høist skammeligt for dem, som glemmer,

at det første store for alle Mennesker gjældende Bud var, at vorde frugtbare og mangfoldige. See 1 Mos. 38. Lots Døttre ligeledes, der de boede i en Hule alene med deres Fader, og saae, at der var ingen Mænd til dem, gjorde de sig ingen videre Samvittighed over at gaae til deres Fader med det Øiemed, at hans Slægt maatte vedblive paa Jorden. De adlød den store Lov om Formerelse paa den eneste Maade de kunde adlyde den, hvor meget det end stred imod deres Hjerters Følelser. See 1 Mos. 19.

Denne Lov om at opbygge en Mands Familie formedelst en Fuldmægtig (Stedfortræder), om det er nødvendig, begyndte under Evangeliet, vedblev igjennem den mosaiske Huusholdning, og blev ikke tilintetgjort da Jesus kom; thi visse Sadducæere kom til ham og forelagde ham en Sag angaaende et Fruentimmer, der havde været givt med syv Brødre, den ene efter den anden; og ingen af dem efterlod Sæd. See Marc. 12., Luc. 10. Da de gjorde Jesus dette Spørgsmaal, yttrede han intet imod denne Skik, men, vidende at Sadducæerne kom til ham blot for at fange ham i sin Tale, svarede han dem tvetydigt; og man kunde visselig ikke vente, at han vilde sige noget imod et evangelisk Lovbud. Men Frelseren siger, at „enhver, som har forladt Huus, eller Brødre, eller Søstre, eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller Børn, eller Agre for mit Navns Skyld, skal faae hundrede Fold igjen, og arve det evige Liv." (Matt. 19. 29.) Altsaa, enhver Mand, som har mistet sin Hustru formedelst onde Aanders eller onde Menneskers Indflydelse, skal faae hundrede Fold igjen. Dette vil være et svært Slag i Djævelens Rige, og vil stadfæste den Sandhed, at Menneskens Vrede bliver omvendt til Guds Ære og Priis og til de Retfærdiges Ophøielse og Salighed.

Men De kan sige, siger ikke Paulus til Titus, i sin Epistel til ham, 1ste Capitel 5te og 6te Vers, at han skulde beskikke Ældste i hver Stad, saafremt en saadan er ustraffelig, een Qvindes Mand? Og, siger han ikke til Timotheus i den 1ste Epistel til ham, 3die Capitel, at „en Biskop bør være ustraffelig, een Qvindes Mand," og at „Diaconerne bør være een Qvindes Mand?" Det er ganske sandt; han siger, at en Mand bør være een Qvindes Mand, for at kunne passe til Embedet; men han siger ikke at han bør ikke være flere end een Qvindes Mand. Pauli Befalinger til Timotheus og Titus indskrænker ikke en Mand til een Hustru, men derimod paalægges det disse to Mænd ikke at lade Nogen beklæde de ovenomtalte Embeder, uden de var givt og havde idetmindste een Hustru; og dette er i fuldkommen Overeensstemmelse med hans Erklæring til den corinthiske Menighed (1 Epistel 11. 11.) „Dog er hverken Manden uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren."

Han siger i sin 1ste Epistel til Timotheus, 5 Capitel 14 Vers," derfor vil jeg, at de unge Enker skal giftes, føde Børn, styre Huset" osv. Nu, i Brittannien, for Exempel, er Qvindekjønnets Antal størst; altsaa kan dette Raad ikke ganske passe til Brittanniens Døttre i vore Dage; ei heller kan der siges om dem, at Ægteskabet er hæderligt hos Alle," eftersom ingen Mand er tilladt at have mere end een Hustru. Og om dette Raad ikke passer til Folket i vore Dage og i vort Land, saa er det meget rimeligt, at det var saaledes i gamle Dage, og om saa var, maa nogle af de Hellige i de Dage have taget flere end een Hustru eller ogsaa er Pauli Raad ikke bleven efterlevet.

Jeg har saaledes viist, at Polygamien er en Grundsætning af det evige Evan-

gelium, og at det Nye Testamente følgelig ikke er imod, men med. Jeg vil nu vise, at det er forudsagt, at dette Princip skulde blive almindeligt paa Jorden i de sidste Dage, nemlig i Christi Kirke.

Esaias siger i sit 4de Capitel, idet han taler om Herrens Værk i de sidste Dage: „Og paa den Dag skal syv Qvinder tage fat paa een Mand, og sige: vi vil æde vort eget Brød, og iføre os vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse." Nu, jeg har før bemærket, at en Qvindes „Forsmædelse" i Israel var, at være barnløs og saaledes ikke svare til sin Skabelses Maal. Elizabeth, Præsten Zacharias' Hustru, og Johannes den Døbers Moder, var i lang Tid ufrugtbar; men efter Herrens Forjettelse, fødte hun omsider en Søn, og hun sagde: „Saaledes haver Herren gjort imod mig i de Dage, da han saae til mig, for at borttage min Forsmædelse iblandt Menneskene." (Luc. 1. 25.) Da Rachel, Jacobs Hustru, fødte en Søn, efter mange Aars Ufrugtbarhed, sagde hun: "Gud haver borttaget min Forsmædelse." (1 Mos. 30. 23.) Da Jephtas Datter fik at vide, at hun var bestemt til at offres til Herren, ifølge hendes Faders hastige Løfte, bad hun ham indstændig om, at han vilde lade hende være fri i to Maaneder, at hun maatte gaa ud og fare hen paa Bjergene, og "græde over hendes Jomfrudom," eller med andre Ord, græde over, at hun skulde borttages i sin blomstrende Ungdom, uden at kunne adlyde den store Lov om Formerelse. (Dom. 11.) David siger idet han taler om Herrens Vrede imod Israel, "Ilden aad deres unge Mænd, og deres Jomfruer blev ikke givte." (Ps. 78. 63.) Og atter siger han: „See, Børn er Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn. Som Pile i den Væeldiges Haand, saa er de unge Sønner. Salig er den Mand, som har sit Kogger fuldt af dem." (Ps. 127. 3—5.)

Det synes da, at Kjønnenes Forhold, i Henseende til deres Tal, vil i de sidste Dage være saa ulige, at syv Qvinder med Glæde vil holde sig til een Mand, at han kan gjøre Mands Pligt imod dem, og de blive fri for den Forsmædelse ikke at opfylde deres Skabelses Maal. Og hvis Manden afslaaer deres Begjering med den Undskyldning, at han ei vilde kunne ernære dem og deres Afkom, vil de, hellere end de vil lide den Forsmædelse at være barnløs, forpligte sig til at æde deres eget Brød og iføre sig deres egne Klæder, naar han kun vil tillade dem at kaldes efter hans Navn osv., og saaledes tilhøre hans Huus. Nu, de Mænd, der skal gjøre dette, vil ikke være ugudelige Mænd, for det tredie Vers af samme Capitel siger: „Og det skal skee, at den Overblevne i Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig; hver den, som er skrevet til Livet i Jerusalem."

Hvad vil foranledige et saa stort Misforhold i Tallet paa de to Kjøn i de sidste Dage? Esaias siger os det i sit fire og tyvende Capitel. Han siger, „Jorden er besmittet for dens Beboeres Skyld; thi de haver overtraadt Lovene, forvendt Skikkene, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de som boer deri bliver ødelagte; derfor bliver de brændt, som boer paa Jorden, og der skal blive faa Mænd tilovers." Altsaa vil Mængden af Jordens Beboere i de sidste Dage være saa ugudelige, at de vil blive ødelagte ved Guds Straf, og „ikkun faa Mænd blive tilovers." Esaias sagde ikke, at der vilde blive kun faa Qvinder tilovers, men han sagde, at der vilde kun blive „faa Mænd tilovers." De kunne vel sige, at det Ord, som Esaias bruger, indbefatter

begge Kjøn, og at man følgelig ikke derfor kan slutte, at der vil blive mange Qvinder tilovers. Men den Slutning, at der vil blive mange fleer Qvinder tilovers end Mænd, kan vi med al Rimelighed drage udaf dette Skriftsted, naar vi betænker, at det Skriftsted om de syv Qvinder om een Mand hentyder paa de sidste Tider, naar Guds Domme haver været udøst over Nationerne og har nedstyrtet deres Stolthed. Og Esaias siger i sit trettende Capitel, idet han taler om den samme Periode: „Og jeg (Herren) vil hjemsøge Jorderige for det Onde, og de Ugudelige for deres Misgjerning; og jeg vil gjøre at de Hovmodiges Hoihed skal høre op, og fornedre Tyrannernes Hovmod. Jeg vil gjøre en Mand mere dyrebar end fiint Guld, ja, en Mand end kosteligt Guld af Ophir." Her er det tydeligt at see, at der vil være langt flere Qvinder end Mænd; thi naar Mændene bliver saa sjeldne og dyrebare, maa det være for deres ringe Antal i Forhold til det andet Kjøn; thi Ting og Personer bliver kaldet dyrebar, naar deres Tal er langt under hvad der fordres. Videre Beviis paa at Mandkjønnet fornemmelig vil falde, findes hos Zacharias 14 Capitel.

Jeg har nu beviist — skjøndt mere vidtløftigt end jeg først havde til Hensigt — at Polygami, eller Fleertal af Hustruer, er een af Bibelens fornemste Lærdomme — at det er en Part af Saliggjørelsens Evangelium — at de mest berømte retfærdige Mænd i gamle Dage levede paa den Viis, og det under den Almægtiges Sanction og Beskikkelse — samt at efter Spaadommen maa samme Princip atter komme i Brug i de sidste Tider, naar Jorden skal blive opfyldt med Herrens Herlighed, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Nu vil jeg tage det andet Spørgsmaal i Betragtning.

2. Dersom Polygami er en bibelsk Lære, hvorledes kan den da forenes med det, som findes Side 120 i Mormons Bog, med Bemærkningerne i Lærdommens og Pagtens Bog, Afdeling om Giftermaal, og med det benegtende Svar, som de Sidstedagshellige har givet til forskjellige Avis-Beretninger om den Gjenstand?

Det ovennævnte Skriftsted i Mormons Bog lyder som følger: „Thi see, saa siger Herren, dette Folk begynder at voxe i Ugudelighed — de forstaaer ikke Skrifterne; thi de søger at undskylde sig, idet de bedriver Horeri, ved det, som er skrevet om David og Salomon, hans Søn. See, David og Salomon havde i Sandhed mange Hustruer og Medhustruer, hvilket var mig en vederstyggelig Ting, siger Herren. Derfor, saa siger Herren, jeg har ført dette Folk udaf Jerusalems Land ved min Kraft, paa det at jeg maatte opreise mig en retfærdig Qvist af Josephs Lænders Frugt. Hvorfor jeg, den Herre Gud, ikke vil tilstede, at dette Folk skal gjøre ligesom de i gamle Dage. Derfor hører mig, mine Brødre, og lytter til Herrens Ord; thi der skal ikke nogen Mand iblandt eder have meer end een Hustru; og af Medhustruer skal han ingen have; thi jeg, den Herre Gud, har Behag i Qvindernes Kydskhed. Men Horeri er mig en Vederstyggelighed, siger Hærskarenes Herre: Derfor skal dette Folk holde mine Bud, siger Hærskarenes Herre, eller Landet skal være forbandet for deres Skyld."

Ovenstaaende Citation synes vistnok ved første Oiekast, naar man ikke læser Skriftens Sammenhæng, stærkt at fordømme Udøvelsen af Polygami. Dersom der er intet i Sammenhængen til at formilde ovenstaaende Skriftsted, da maa vi komme til den Slutning, at Polygami

er ikke velbehagelig i Guds Aasyn; og dersom vi kommer til denne Slutning, da kan Mormons Bog ikke harmonere med Skrifterne, eftersom jeg allerede har beviist ubestrideligen, at Gud billigede Polygami ifølge Bibelen — og dersom de ikke mon harmonere, kan de ikke begge være sande, men een maa være vrang. Dersom Herrens Hensigt med ovenstaaende Skriftsted var, at anvende det paa en uformildet Maade til sit Folk, da er det vist, at Bibelen er falsk, thi Bibelen fremstiller Herren som den, der billiger Polygami, og endog selv giver et Fleertal af Hustruer til een af sine Tjenere — og denne Citation, om ikke formildet, fremstiller ham som afskyende det Princip, og befalende sit Folk at afholde sig fra det. En Christen vil strax uforfærdet sige, at Bibelen er sand, og at Mormons Bog er falsk, og hvis saa er, er hans Stilling høist ubeqvemmelig — den selvsamme Bog han giver sig ud for at betragte som sin Troes- og Leveregel — denne selvsamme Bog stadfæster paa det utvetydigste, at Herren selv i ældre Tider hædrede Fleerkone-Principet, og saare meget velsignede hine gode Mænd, som praktiserede det; og den Bog indeholder intet Vidnesbyrd om at han forbød det. Derfor — for Beviisførelsens Skyld, sæt at Mormons Bog er falsk — den Mand, som giver sig ud for at være en Christen, og paa den samme Tid frabeder sig Polygami, han aabenbart modsiger sig selv, thi hans Bibel lærer om den Grundsætning. Sæt at Joseph Smith har været en Bedrager, at Mormons Bog er en Roman, og at „Mormonismen" er et Gjøglespil, saa er endnu den Christnes Tilstand den samme — han er under den mest presſende Nødvendighed at tro Polygami at være i Overeensstemmelse med Guds Sind og Villie. Den Christne troer ikke Mormons Bog, følgelig er det fuldkommen uvæsentligt for ham, om den Bog indeholder noget om den Sag, der foreligger os, for eller imod. Men han foregiver, at han sætter den mest uskrømtede Tiltro til Bibelen, troende den at være det egenlige Guds Ord, dikteret til hellige Mænd ved den Hellig-Aands Aabenbaringer — derfor er han uden Undskyldning — han har ikke den ringeste Grund til at forkaste Polygami-Læren — han er tvungen til at tro den og annamme den som et retfærdigt Princip. Dersom han kalder sig selv et Barn af Abraham, og foragter Principet, belyver han sine Ord og bedrager sig selv, thi Abrahams Børn vil have Abrahams Tro og gjøre hans Gjerninger. Det gjør intet til Sagen, hvad den Sidstedags-Hellige troer eller praktiserer, den Christne maa enten opgive sin Bibel eller tro paa Læren om flere Hustruer — der er ingen anden Udvei for ham — hans Kind burde rødme af Skam, naar han staaer op og aabner sin Mund til at imodstaa Principet. I romersk-katholske Lande, hvor den fri Cirkulation af Bibelen er forbudt, der er maaskee nogen Undskyldning for den store Masse af Folket, som føler modsat til Læren — Ansvarligheden ligger der paa Præsten, som har Adgang til Bibelen; men romersk-katholske Authoriteter, som forbyder den almindelige Læsning af Bibelen, har ogsaa en særegen Formuenhed i „at forbyde at gifte sig," ikke alene med flere Hustruer, men endog med een Hustru. Alligevel, om Folket i katholske Lande har en Skygge af en Undskyldning for deres Tro i denne Henseende, saa har dog Folket i de protestantiske Lande ikke den mindste Undskyldning, især i dette „Bibelland." Her kan man ikke støtte sig til Uvidenhed om Bibelen — dersom de Christne modstaaer Læren, da er det

ganske vist, at deres Forfædres Traditioner har mere Vægt hos dem end Skriftens Erklæringer har.

Maaskee De vil tilgive denne Udskeielse fra Sagen. Jeg vil nu vise Dem, at Herren havde ikke til Hensigt at dette Skriftsted skulde anvendes paa en uformildet Maade. Lad os betragte Menneskets Natur, og dernæst betragte Guds Folks Tilstand paa den Tid dette Bud blev givet. Timelige Ting kan belyse aandelige Ting. Da Deres Børn var meget unge, var De meget omhyggelig for hvad De tillod dem at holde i Haanden. En meget stump Kniv — en Kniv, der vilde have været en Byrde til Dem — var nok for Drengen, det var saa meget, som De turde betro ham. Som han blev ældre og dygtigere, tillod De ham at have en skarpere Kniv for hans eget Gavns Skyld, indtil han kunde bruge den skarpeggede Ragekniv med fuldkommen Sikkerhed. Netop saaledes bær Herren sig ad med sin Kirke. Polygami er ikke den første Grundsætning af Evangeliet — det er ikke det første Princip, der anbetroes Guds Kirke. Det er et skarp Instrument — til Godt eller Ondt, alt eftersom man bruger det — alene passende for en vis Grad af Modenhed. Dersom Deres Søn, endog nu han er voxet op, skulde skjødesløst bruge de skarpe Instrumenter, som han kunde faae fat paa, og gjøre Ondt istedetfor Godt med dem, De vilde tage dem fra ham, idetmindste for en Tid. Jehovah bær sig saaledes ad. Og i denne Tilstand var Folket, til hvem dette Bud blev givet. David og Salomon, medens de var Konger i Jerusalem, satte et daarligt Exempel, idet de misbrugte Fleerkone-Principet, den første i Tilfældet med Urias' Hustru Bathseba (2 Sam. 11); den anden idet han tog til sin Barm af Moabiternes, Ammoniternes, Edomiternes, Zidoniernes og Hetiternes Qvinder; af de Nationer, om hvem Jehova havde sagt til Israels Børn: I skal ikke gaae ind til dem, og de skal ikke komme ind til eder; thi de vil visselig bøie eders Hjerter efter deres Guder." (1 Kong. 11. 1, 2).

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoret fra den 15de Novbr. til den 1ste Decbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	12	"	"
S. Christoffersen	13	4	5
N. R. Beck	20	"	"
Lateris	45	4	15
Transport	45	4	15
J. Thomsen	60	"	"
J. Svenson	10	"	"
Summa	115	4	15

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.